

Laokoon

Jag var utan tvivel en gång en arkaisk skulptur; jag minns att jag log men inte varför. Jag gick Kungsgatan uppför och skrattade, nybliven student. Det var kanske utan orsak eller bara av den orsaken att jag var tidig, att jag höll i ett par tömmar som småningom inte längre fanns, att jag var av marmor eller brons, att jag störtades på rygg och låg där och log åt att jag låg där och log, att jord föll över mitt leende så att det blev allt mera ett leende i sig, om det nu var på grund av en jordbävning eller i en barbarstorm jag log och föll och föll och log. Så gick jag genom olika stadier: blev faun och nymf och gubbe och gumma och hellenistisk härskare och olika gudar och till sist Laokoon vridande mig under ormarnas kvävningförsök och med lemmar som var lika mycket ormar själva. Vad mina söner beträffar var de bara mindre upplagor av mig själv.

Man beundrade först denna grupp men tyckte sedan att den var dålig och ansåg till slut fastslaget att jag på sin höjd var gjord omkring år 100 efter Kristus under en förfallstid.

Men vad man inte tänkte på var att jag vred mig och led likafullt och att det kunde komma på ett ut om jag var gjord förr eller senare och om jag log eller förvred min mun i smärta och kamp. Ty allt är av begynnelsen. Jag är en kouros vorden en Laokoon, och leende eller lidande är något lika verkligt vare sig det är bra eller dåligt och vare sig man lever 700 år före eller 1700 år efter sig själv. Jag är alltså Laokoon och jag vrider mig ständigt, i ett tvivelaktigt original såväl som i en mångfald gipsavgjutningar, och det är lika mycket öde och död som att ständigt le.

O förbivandrare, bränn kalk av mig om jag är av marmor, stoppa mig i en fyllning, en trossbotten, om jag är av gips, eller strö eljest jord och ruiner över mig att jag må le eller vrida mig i frid.

Gunnar Ekblom